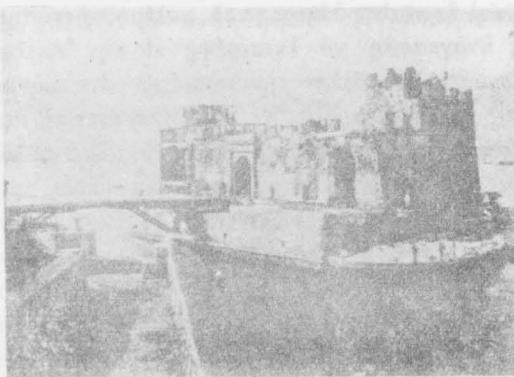

τοῦ Ἀλφόνσου τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τινὲς τῶν ἀρχόντων συνενοήθησαν μετ' αὐτοῦ, οἱ δὲ Παλαιολόγοι ἐδέσσε νὰ ἀσχοληθῶσι τῷ 1319 εἰς τὰ οὐδὲν ἡτον ἀνώμαλα τῆς Ἡπείρου πράγματα. Ὁδεν δὲ ἡγεμὼν τῆς Ἀττικῆς, ἀμαριθμίσας τὰς πρὸς τὴν Ἐνετίαν σχέσεις αὗτοῦ, ἔτράπη ἐπὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ κατέλαβεν εὐχερῶς τὴν Φθιώτιδα, ἐπικληθεὶς ἔκτοτε γενικὸς ἐπίτροπος τῶν Δουκάτων Ἀθηνῶν καὶ νέων Πατρῶν. Ἀκριβέστερον δὲ οἱ ὑπὸ τὸν Ἀλφόνσον Καταλανοὶ κατέλαβον τότε τὰς νέας Πάτρας, τὸ Λοιδωρίκι, τὸ Σιδηρόκαστρον, τὸ Ζητοῦνι, τὸ Γαρδίκι, τὴν Δομοκὸν καὶ τὴν Φάρσαλον· τὸ δὲ λοιπὸν τῆς Θεσσαλίας διενεμήθησαν οἱ ίδιαι γενεῖς ἀρχοντες. Ἀλλὰ τότε ἐπῆλθον εἰς Θεσσαλίαν καὶ νέοι τινὲς ἄποικοι, οἱ Ἀλβανοί, οἵτινες φεύγοντες τὰ ἄγονα ὅρη καὶ τοὺς διηγεκτεῖς ἐμφυλίους πολέμους τῆς πατρίου αὐτῶν γῆς ἥρχισαν νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς Θεσσαλίαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ σκοπῷ λεηλασίας, μετὸν πολὺ δὲ καὶ ἵνα δριστικῶς κατασταθῶσιν εἰς τὰς πλουσίας αὐτῆς πεδιάδας. Εἰς μάτην οἱ Καταλανοὶ καὶ οἱ Ἑλληνες ἥγωνται σθησαν ἢ νὰ ἀπορρούσσωσιν εἰς ὑποχώρησιν τοὺς πρώτους ἐκείνους ἐπήλυδας· μετ' ὀλίγον εἰσέρρευσαν ἄλλοι καὶ πάλιν ἄλλοι, ὥστε πᾶσα σχεδὸν ἡ ὑπαίθρος χώρα, παρεκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν Καταλανῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων κατεχομένων φρουρίων, κατελήφθη μονίμως ὑπ' αὐτῶν. Μετὰ τοιάκοντα δὲ περίπου ἔτη σπουδαῖαι πολιτικαὶ μεταβολαὶ συμβᾶσαι ἐν τῇ Ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι ηὔησαν τὰς ἔκειθεν μεταναστεύσεις, ἢ δὲ Θεσσαλία τοσοῦτον ὑπερεπληρωθῆ Ἀλβανῶν ὥστε οὗτοι μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ζήσωσιν αὐτοῦθι ἔτραπησαν εἰς νέας πάλιν μεταναστεύσεις κατά τε τὴν λοιπὴν χερσὸν Ἑλλάδα καὶ εἰς τινὰς τῶν νήσων. Τὰς νέας ταύτας τῶν Ἀλβανῶν μεταναστεύσεις διηυκόλυνεν ἡ ἐρήμωσις, ἡτις ἥρχισε νὰ συμβαίνῃ ἐν Ἑλλάδι ἐκ τῆς δσημέραι προαγομένης παρακμῆς τῶν φράγκων αὐτῆς κυριαρχῶν. Ἐκ τῆς ἀσθενείας δὲ ταύτης ὁφελούμενοι καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Τούρκοι ἥρχισαν ἐτὶ ἀπὸ τῶν χρόνων καθ' οὓς εὑρισκόμεθα ὀλεθρίας ἐπιδρομὰς εἰς τὰ ἐλληνικὰ παράλια, καὶ ἀπὸ τοῦ 1324 μέχρι τοῦ 1328 ἐλεημάτησαν τὴν Εύβοιαν, τὴν Νάξον, τὴν Πελοπόννησον, τὰς νήσους καὶ ἰδίως πάλιν τὴν Εύβοιαν, ἀπάγοντες ἐκάστοτε πλείστους τῶν κατοίκων ὡς δούλους.

Καὶ ἐνῷ οὕτως εἶχον τὰ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, δὲν ἦτο καλυτέρα ἢ τῶν δυτικῶν χωρῶν κατάστασις. Ἐν Ἡπείρῳ ἔξηκολούθησε κατ' ἀρχὰς ἐπικρατῶν δὲ Φύλιππος δὲ ταραντῖνος, καίτοι οἱ Σέρβοι καὶ οἱ αὐτοκρατορικοὶ δὲν ἔπαινον ὑποκινοῦντες κατ' αὐτοῦ τὰς ἀλβανικὰς φυλάς. Μετ' ὀλίγον διμοσίου δὲ ἀδικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ γυναικάδελφός του Θωμᾶς, εἰς δὲν ἀφέθη εἰμὴ ἐλάχιστον τῆς πατρίου κληρονομίας μέρος, παρεδόθη εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς καὶ λαβὼν σύζυγον τὴν Ἀνναν Παλαιολογῖναν θυγατέρα τοῦ Μιχαὴλ Θ', ὁμοσε πίστιν εἰς τὸν πάππον αὐτῆς Ἀνδρόνικον Β' ἐπ' ἐλπίδι ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς τούτου θέλει ἔξωσει ἐκ τῆς Ἡπείρου τὸν ἀρπαγα γαμβρὸν αὐτοῦ. Τῷδεντι δὲ οἱ νέοι οὗτοι αὐτοῦ σύμμαχοι, ἀναλαβόντες τότε ἀμεσον κατὰ τοῦ Φιλίππου ἀγῶνα,

Μεσαιωνικὴ γέφυρα Χαλκίδος

ρόκαστρον, τὸ Ζητοῦνι, τὸ Γαρδίκι, τὴν Δομοκὸν καὶ τὴν Φάρσαλον· τὸ δὲ λοιπὸν τῆς Θεσσαλίας διενεμήθησαν οἱ ίδιαι γενεῖς ἀρχοντες. Ἀλλὰ τότε ἐπῆλθον εἰς Θεσσαλίαν καὶ νέοι τινὲς ἄποικοι, οἱ Ἀλβανοί, οἵτινες φεύγοντες τὰ ἄγονα ὅρη καὶ τοὺς διηγεκτεῖς ἐμφυλίους πολέμους τῆς πατρίου αὐτῶν γῆς ἥρχισαν νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς Θεσσαλίαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ σκοπῷ λεηλασίας, μετὸν πολὺ δὲ καὶ ἵνα δριστικῶς κατασταθῶσιν εἰς τὰς πλουσίας αὐτῆς πεδιάδας. Εἰς μάτην οἱ Καταλανοὶ καὶ οἱ Ἑλληνες ἥγωνται σθησαν ἢ νὰ ἀπορρούσσωσιν εἰς ὑποχώρησιν τοὺς πρώτους ἐκείνους ἐπήλυδας· μετ' ὀλίγον εἰσέρρευσαν ἄλλοι ὥστε πᾶσα σχεδὸν ἡ ὑπαίθρος χώρα, παρεκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν Καταλανῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων κατεχομένων φρουρίων, κατελήφθη μονίμως ὑπ' αὐτῶν. Μετὰ τοιάκοντα δὲ περίπου ἔτη σπουδαῖαι πολιτικαὶ μεταβολαὶ συμβᾶσαι ἐν τῇ Ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι ηὔησαν τὰς ἔκειθεν μεταναστεύσεις, ἢ δὲ Θεσσαλία τοσοῦτον ὑπερεπληρωθῆ Ἀλβανῶν ὥστε οὗτοι μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ζήσωσιν αὐτοῦθι ἔτραπησαν εἰς νέας πάλιν μεταναστεύσεις κατά τε τὴν λοιπὴν χερσὸν Ἑλλάδα καὶ εἰς τινὰς τῶν νήσων. Τὰς νέας ταύτας τῶν Ἀλβανῶν μεταναστεύσεις διηυκόλυνεν ἡ ἐρήμωσις, ἡτις ἥρχισε νὰ συμβαίνῃ ἐν Ἑλλάδι ἐκ τῆς δσημέραι προαγομένης παρακμῆς τῶν φράγκων αὐτῆς κυριαρχῶν. Ἐκ τῆς ἀσθενείας δὲ ταύτης ὁφελούμενοι καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Τούρκοι ἥρχισαν ἐτὶ ἀπὸ τῶν χρόνων καθ' οὓς εὑρισκόμεθα ὀλεθρίας ἐπιδρομὰς εἰς τὰ ἐλληνικὰ παράλια, καὶ ἀπὸ τοῦ 1324 μέχρι τοῦ 1328 ἐλεημάτησαν τὴν Εύβοιαν, τὴν Νάξον, τὴν Πελοπόννησον, τὰς νήσους καὶ ἰδίως πάλιν τὴν Εύβοιαν, ἀπάγοντες ἐκάστοτε πλείστους τῶν κατοίκων ὡς δούλους.

Καὶ ἐνῷ οὕτως εἶχον τὰ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, δὲν ἦτο καλυτέρα ἢ τῶν δυτικῶν χωρῶν κατάστασις. Ἐν Ἡπείρῳ ἔξηκολούθησε κατ' ἀρχὰς ἐπικρατῶν δὲ Φύλιππος δὲ ταραντῖνος, καίτοι οἱ Σέρβοι καὶ οἱ αὐτοκρατορικοὶ δὲν ἔπαινον ὑποκινοῦντες κατ' αὐτοῦ τὰς ἀλβανικὰς φυλάς. Μετ' ὀλίγον διμοσίου δὲ ἀδικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ γυναικάδελφός του Θωμᾶς, εἰς δὲν ἀφέθη εἰμὴ ἐλάχιστον τῆς πατρίου κληρονομίας μέρος, παρεδόθη εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς καὶ λαβὼν σύζυγον τὴν Ἀνναν Παλαιολογῖναν θυγατέρα τοῦ Μιχαὴλ Θ', ὁμοσε πίστιν εἰς τὸν πάππον αὐτῆς Ἀνδρόνικον Β' ἐπ' ἐλπίδι ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς τούτου θέλει ἔξωσει ἐκ τῆς Ἡπείρου τὸν ἀρπαγα γαμβρὸν αὐτοῦ. Τῷδεντι δὲ οἱ νέοι οὗτοι αὐτοῦ σύμμαχοι, ἀναλαβόντες τότε ἀμεσον κατὰ τοῦ Φιλίππου ἀγῶνα,

